

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. S.**
skazanego za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 29 sierpnia 2024 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 54/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt VI K 33/21,

postanowił:

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć
skazanego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z 22 grudnia 2022 r., uznał S. S. za
winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw.

z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz grzywny, których wykonanie zawiesił na okres próby trzech lat; orzekł dwa obowiązki z art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i z art. 72 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i obrońcy Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z 11 stycznia 2024 r., zmienił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny, w ten sposób, że uzupełnił kwalifikację prawną czynu przypisanego skazanemu i podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary o art. 4 § 1 k.k. a podstawę wymiaru kary o art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca zarzucił uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. mające polegać na niewłaściwej obsadzie sądu odwoławczego, w którym „dwóch z trzech sędziów to osoby powołane na stanowisko w sposób wadliwy, co prowadzi do wniosku że w wydaniu orzeczenia brały udział osoby nieuprawnione a sąd nie był należycie obsadzony; obrazę art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wydanie wyroku przez Sąd, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał warunku niezależności i bezstronności; rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez dokonanie oceny dowodów, na których oparto skazanie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i logiki a także w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a to w szczególności obrazę art. 7 k.p.k. polegającą na: przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w części, w której kwestionował swoje sprawstwo i opisywał swój udział w prowadzeniu przedsiębiorstwa F.; przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie wyjaśnień drugiego z oskarżonych za wiarygodne, konsekwentne, spójne w zakresie obciążającym oskarżonego S.” i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie i uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków – Krowodrza w Krakowie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania go za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie obejmuje jednak kasacji wywiezionej z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). W niniejszej sprawie autor kasacji podniósł zarzut z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., i choć uczyniło to nadzwyczajny środek zaskarżenia jego autorstwa dopuszczalnym, to jednak kasacja obrońcy skazanego S. S. daleka była od standardów wyznaczonych przez przepisy statuujące wnoszenie nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Nie ma wątpliwości, że skarżący podjął próbę obejścia ustawowego ograniczenia, formułując, tylko dla pozorów, tezę o zaistnieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. ograniczając się w uzasadnieniu wyłącznie do podania informacji, że dwie z trzech osób zasiadających w składzie Sądu Apelacyjnego zostały powołane na stanowisko sędziego w sposób wadliwy. Jednocześnie skarżący nie wskazał, ani o których sędziów konkretnie chodzi, ani jaki wpływ miałyby mieć procedura powołania tych osób na urząd sędziego na rozpoznanie przedmiotowej sprawy. Sąd Najwyższy z urzędu ustalił, że stronie chodziło o sędziów: L. H. powołaną do pełnienia funkcji sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie przez Prezydenta RP postanowieniem z 18 lutego 2022 r. oraz M. R. powołaną do pełnienia funkcji sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie przez Prezydenta RP postanowieniem z 14 października 2021 r. i delegowaną do Sądu Apelacyjnego w Krakowie, przy czym w obu wypadkach powołanie odbyło się w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. w sposób następujący: odnośnie pierwszej nominatki uchwałą z 27 października 2021 r. (nr 1416/2021), a odnośnie drugiej uchwałą z 14 lipca 2021 r. (nr 958/2021). Jakkolwiek w świetle uchwały połączonych 3 Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I – 4110 – 1/20) należy tu mówić o wadliwym powołaniu tych dwóch osób na stanowisko sędziego, to jednak fakt ten nie wywarł negatywnego wpływu na sposób rozpoznania przez Sąd drugiej instancji środka odwoławczego, a obrońca na poparcie przeciwnej tezy nie przedstawił żadnej argumentacji. Z tej racji należało uznać, że w sprawie nie pojawiła się podstawa do uznania, że udział tych sędziów w rozpoznaniu sprawy S. S. miałby skutkować bezwzględną przyczyną odwoławczą.

Skoro nie ma w sprawie podstaw do przyjęcia, że doszło do zaistnienia uchybienia z art. 439 k.p.k., to mając na uwadze treść art. 523 § 2 k.p.k. należało uznać, że kasacja w pozostałej części była niedopuszczalna i nie podlegała rozpoznaniu.

Wobec powyższego postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego - myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. - kosztami postępowania kasacyjnego.

[PGW]

[ms]